

Jak sem jel Krále Šumavy

Jelikož svalová horečka pozvolna ustupuje, krev z levého ucha teče jen při prudším pohybu, a sádrový krunýř okolo páteře již tolik netlačí, rozhodl sem se v několika odstavcích zaznamenat zatím nejintenzivnější sportovní zážitek svého života. Celá akce začala poměrně nevinně. Barevným letáčkem zobrazujícím šlachovitého mladíka s hranatými rysy, v přílehavém barevném cyklistickém dresu, ledabyle opřeného o luxusní horské kolo. Hezoun byl doprovázen lživým textem slibujícím nevšední sportovní zážitek v technicky náročném terénu. Propagační materiál dále popisoval nezáživné podrobnosti jako převýšení (několik km), profil tratě pro zdravé cyklisty (?), dále již zajímavější rockové skupiny, pivo a gulášek v cíli. Nabízel dokonce i dvě varianty závodu: krátkou (78 km) a normální (100km). Dnes už nejsem schopen pochopit, že v jakémsi sportovním oparu (možná naladěn pravidelným sledováním Branek bodů vteřin?) jsem vážně zvažoval stokilometrovou variantu. Byl jsem snad i pod vlivem vzpomínek na nedávných 45 km na silničním kole po hladkém asfaltu, z mírného kopce s větrem v zádech? Kdo ví. Ale co, přeci se napoprve nebudu přepínat, řekl jsem si, a nakonec zaškrtl KRÁTKOU variantu. Při pozorném čtení dále pochopíte, že právě v tu chvíli jsem se pravděpodobně podruhé narodil.

Fáze nultá – příprava

Po důkladné analýze svého cyklistického vybavení jsem zhodnotil, že jsem nebarevně sladěný a veskrze málo sportovně vypadající. Toto se nejevilo jako větší problém, a o pár dní (a tisíců Kč) později jsem při pohledu do zrcadla v první vteřině myslel, že stojím v těsném zákrytu za Lance Armstrongem. Po této operaci nastala důležitá fáze holedbání, během které všichni kamarádi, známí, příbuzní, jejich známí a příbuzní byli dopodrobna seznámeni s tím, jaký že jsem to chlapák, když se účastním velkolepého závodu v drsném terénu. Pravda, při letmém pohledu na internet jsem zjistil, že podobných chlapáků je v republice ještě cca 3,5 tisíce, to mne ale ještě více utvrdilo v tom, že závod bude hračkou i pro nespportovní veřejnost, a že tedy dopoledne si sjedu toho Krále a odpoledne si hodím lehký tenisek. Kolo jsem řádně umyl a pro větší efekt polepil barevnými samolepkami typu "I love triatlon" a "no pain, no gain". Myslím také, že jsem byl jediným účastníkem s vyžehlenými puky na cyklistických šortkách. Prostě – v předvečer závodu jsem byl ready.

Fáze první - před startem

Příjezd na místo závodu proběhl bez problému, slunce svítlo a vyleštěné kolo na střeše služebního vozu vysílalo do okolí mnohoslibující pablesky. Už parkování se ale ukázalo být menší výzvou (s ohledem na další průběh dne však zanedbatelnou), jelikož parkovací plocha náměstí nejmenovaného městečka, soudě dle bílých čar na dlažbě, byla dimenzována přesně na 8 vozů. Okolo sedmé ráno se nás tam sjelo několik tisíc. Poté, co jsem po půlhodině ježdění našel parkovací místo v rákosí asi 3 km od města snad stojí za zmínku to, že již v té chvíli jsem zacítil první lehké známky únavy. Odmontování kola ze zahrádky, navlečení lesklého dresu, přičísnutí vlasů navlhčeným hřebenem a lehká projížďka zpět na místo registrace byla už pouhá rutina. Taktéž namontování plastového čísla na mé kolo (promo model z Tesca za 5990,-) bylo docela snadnou záležitostí. Poté jsem se snažil protlačit se na náměstí, kde se mezitím již formoval hučící dav větrem ošlehaných horalů a mužatek všech věkových kategorií. Již na první pohled bylo zřejmé, že na místo v první, ale ani padesáté startovní řadě nedosáhnou, a že tedy boj o stupně vítězů mě bude od počátku neférově ztížen. Když jsem následně zaujal poměrně netaktickou pozici hned vedle prodejny dámského prádla v zadní části náměstí, jen se závistí jsem mohl sledovat šťastnější účastníky protřepávající svalstvo o cca půl kilometru přede mnou. Uklidnilo mne ale, že kola mnohých nebyla zdaleka tak umytá a barevná, jako to moje. Zde malá příhoda: Při zaujímání startovní pozice jsem nechtěně zavadil šlapkou o lýtko Diskobola stojícího vedle mne. Promiňte, špitl jsem. Odpověď hrdelním hlasem mne měla varovat: "Neřeš vole, co je pod pět stehů se nepočítá."

Fáze druhá – start

Konečně zazněl výstřel. Očekáváte-li dramatický popis prvních metrů závodu, budete zklamáni, jako jsem byl já. Ještě dalších cca 5 minut jsem totiž stál na místě, poté opatrně vedl kolo mezi masou tlačících se a různě nasedajících závodníků. Po nasednutí a ujetí asi 5ti metrů jsem po nárazu do jakési stařeny (co ta tady mezi námi špičkovými atlety proboha dělá, napadlo mne) jsem poprvé spadl.

Fáze třetí – závod

Ti z vás, co někdy viděli tisíce cyklistů deroucích se kupředu, by asi byli vykuleni méně než já. Při jízdě na kole jsem totiž zvyklý vidět jednak na zem, jednak dále než 5 cm před sebe. Toto bohužel možné nebylo. Jen podle nárazu řídek do dlaní navlečených do křiklavě červených rukavic jsem pochopil, že jsem poměrně brzy opustil (tehdy jsem ještě netušil, že navždy) asfaltovou cestu, a vydali se vstříc kořenům, šutrům a roklím. Na asi pátém kilometru jsem podle barevného hada vinoucího se do prudké stráně přede mnou odhadl, že se pohybuji někde na 300-500 místě. Toto zjištění bylo pro mne v tuto fázi závodu prudkým zklamáním, neboť během svého holedbání

známým jsem tvrdil, že přeci jdu na první stovku! Navíc na mne každou chvíli někdo ze zadu štěkl "vpravo!" a pak zase "vlevo!" a já se postupně propadal hlouběji do startovního pole. Začínal jsem se také lehce potit, což mne rozladilo, neboť jsem chtěl vypadat přitažlivě na cílové fotografii. Po 15 kilometrech jízdy do prudkého kopce proti slunci (občas prostrádaného krátkým, ale zato velmi příkrým sjezdem po kořenech či šutrech vyschlého potoka) jsem pochopil, že musím poprvé změnit taktiku. Tato změna proběhla z "Umístit se" na "Dokončit". V tuto fázi závodu se tento cíl zdál poměrně reálný, neboť ani já, ani nikdo jiný okolo ještě nekrvácel, nezvracel ani nebrečel. Jenom snad někteří volili ostřejší slova, když za pomoci zubů a nehtů již po sedmé měnili duši či řetěz. Asi měli levná kola. Na třicátém kilometru se objevila první občerstvovací stanice. Konečně přišla má šance na lepší umístění!! Vychytrale jsem ostrou jízdou minul desítky závodníků, co zastavovali, nabírali iontové nápoje, banány, pomeranče, či energetické tyčinky. Já pouze dopil v jízdě poslední zbytek zteplalé žluté limonády z cyklistické láhve, a vrhl se vstříc nejdlejšímu stoupání závodu mnohakilometrovému krpálu vedoucímu kamsi do mraků. Teplota v tu chvíli dosahovala asi 30 stupňů a na mne po chvíli začala doléhat první krize. Zhruba od této chvíle pro mne závod ztratil přesné kontury. To, co se odehrávalo dál, se pokusím slepit ze vzpomínek přes své vnímání v jakési mlze, z útržkovitých záblesků paměti, a z vyprávění ostatních. Po několikakilometrovém stoupání v ostrém slunci jsem soudě podle kamzíků, orlů a nízkých ohnutých stromků byli na samém vrcholu Šumavy. Slunce rvalo a vzduch řídnul. Teď měly přijít ty táhlé sjezdy, které snad slibovaly relaxaci a slastný odpočinek! Nestalo se tak. Nebudu vás zdržovat popisem těchto částí závodu, možná si jen zkuste představit jízdu prázdným korytem divoké řeky, ve sklonu vodopádu, do které bouře nanesla kořeny, kusy stromů a lidských těl. Odvaha některých borců při sjezdech byla šokující, za řevu a řinčení součástí se řítili do údolí, zatímco já (a nebyl jsem sám) jsem vedl kolo dolů po srázu mezi stromy a kapradím, a střídavě si otíral krvácející rány a slzy. Sjezdy byly proloženy prudkými stoupáními po podobném povrchu, kde již o cyklistice nemohlo být ani řeči. Nevím, jak se ve sportovním slangu nazývá tlačení kola do srázu. Jsem si ale jist, že mnohakilometrová chůze v cyklistických botách (pro necyklisty: střevíce s kusy ostrého železa přišroubovaného k podrážkám) nebude do budoucna patřit k mým oblíbeným kratochvím. Přišel čas na další posun v taktice z "Dokončit" na "Přežít". Druhá občerstvovací stanice mne již uvítala bez větších nároků na umístění. Odhodil jsem pomlácené a zabahněné kolo a spadl bezvládně do kádě s iontovým nápojem. Přišla však nečekaná komplikace! Díky naprostému vyčerpání (Naprostému? Ó, jak jsem se pletl, byli jsme teprve na padesátém kilometru) žaludek odmítal cokoli přijmout! Při zvracení jsem ale koutkem oka zahlédl, že v předklonu či kleku je i mnoho spolubojovníků, to mne uklidnilo. Někteří dokonce vypadali, že již nežijí, soudě podle polohy jejich těl a křečovitých grimas obličejů. Asi 15 minut jsem poté ležel na zádech, občas se napil, ublíkl, znovu napil, až jsem do sebe násilím vpravil něco tekutiny. Na jídlo jsem si netroufl, tak jsem si alespoň nacpal do propocené kapsy pár energetických gelů. Poslední fáze boje o život mohla začít. Podle propočtů v této chvíli zbývalo necelých 30 km závodu. Slovo závod již používám ve velmi volném kontextu, neboť skuteční závodníci byli již v ten moment na stadionu, poslouchali zmíněné rockové kapely, popíjeli pivečko, a pozvolna se po vyhlášení vítězů všech kategorií rozjížděli do svých domovů. My ostatní bojující o umístění ve třetí tisícovce jsme se však dále rvali o život. Z 24 převodových stupňů mě fungovalo již jenom 8, což však nehrálo roli, neboť při chůzi vedle kola přehazovačka Shimano Ultegra často ke slovu nepřijde. Zadní brzda byla také již jenom pro okrasu, což mne dále diskvalifikovalo i při sebemenších sjezdech. Přední brzdu jsem totiž po čtyřech pádech levým loktem na šutry přestal požívat. Při krátké odpočinkové pauze (kterou jsem čerpal každých asi 500m) mě letmý pohled na hodinky varoval, že odpolední tenis již nestihnu, neboť jsem na trase už nějakých šest hodin. Očima jsem propaloval svůj cykloметр, který jako jedna z mála věcí na mém kole z Tescoletáčku ještě fungovala, a přes slzy odpočítával kilometry. Konečně!! 76 77 78 79?? Co to? Kde je stadion? Hudba? Na 80. kilometru, uprostřed hlubokých šumavských hvozdu mě došlo, že letáček byl pouhým propagačním trikem, a že organizátoři závodu vzdálenost pouze odhadli, s odchylkou plus minus pár kiláků, no a co?? V tu chvíli mně přešla chuť žít. Narval jsem do sebe poslední odporný sladký gel a byl připraven každým metrem zkolabovat. Na zhruba 83. kilometru jsem konečně v dálce uviděl polní cestu. A po ní i silnici vinoucí se mezi domy v dálí! Na 85. kilometru byl definitivní konec. Vklópýtal jsem, ne nejel jsem, neboť cílová rovinka byla opět do kopce na stadion, ne nepodobný Venclovskému po jeho památném pokoření průlivu. Rozdíl byl pouze v té změti trubek co jsem vláčel za sebou. Nálepka "no pain-no gain" visíc z rámu volně flirtovala ve větru a já věděl, že počet účastníků v příštím ročníku bude pouze 3499.

Epilog

Správný chlap má zkusit alespoň jednou v životě opravdovou bolest.

Alespoň se to tak říká. Ženy mají porod. My máme Krále Šumavy.